

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Enric Roca Casas

Coordinador general d'Edu21 i professor de la
Facultat de Ciències de l'Educació de la UAB
www.edu21.cat

Bolonya i 'okupacions'

Aquells que no estiguin introduïts en el món universitari els ha d'haver sobtat força tot el moviment que les darreres setmanes està protagonitzant un col·lectiu d'estudiants universitaris sota el lema genèric del "No a Bolonya". Hom deu pensar que això de Bolonya perjudicarà greument els estudiants i que representarà poc més que la defunció de la universitat pública i el seu lliurament a les mans malèfiques del mercat.

PERÒ SIGUEM SERIOSOS: BOLONYA no és, ni ha de convertir-se, en res de tot això que denunciïn alguns estudiants, sinó que Bolonya comporta entrar a Europa amb Europa per convergir-hi en el denominat Espai Europeu d'Educació Superior (EEES). En aquest aspecte, el procés de compartir un mateix procediment per reconèixer el que s'ha estudiat en qualsevol país de la Unió (sistema de crèdits ECTS) resulta imprescindible si volem inserir-nos dins el sistema ordenador europeu.

ÉS EVIDENT QUE LA UNIVERSITAT ha de formar científics, humanistes i investigadors i que cal que ho pugui continuar fent. Per això caldrà romandre amatents perquè la implantació de l'EEES no esdevingui una excusa per suprimir determinades titulacions de caire formatiu i humanístic. Tanmateix, la universitat també té l'obligació de formar excel·lents professionals que siguin capaços d'aportar valor afegit a la nostra economia i el plus de competitivitat que representa fer molt bé la feina per la qual has estat format. En síntesi: que sàpiguen fer la feina, que la facin ben feta i, si potser, millor que com la fan els altres. I això no ho aconseguirem si, engegats per la crítica global a Bolonya d'uns quants, no proposem un model universitari molt més eficient que l'actual.

SABEM QUE L'EEES NO ARRANJARÀ tots els problemes que tenim i que en crearà de nous. També estem d'acord que l'EEES ha d'anar acompanyat d'una més àmplia i més justa política de

"Però siguem seriosos, Bolonya no és, ni ha de convertir-se, en res de tot això que denunciïn alguns estudiants, sinó que comporta entrar a Europa amb Europa per convergir-hi en el denominat Espai Europeu d'Educació Superior (EEES)"

JORDI SÀBAT

beques per als alumnes amb menys recursos econòmics. Així mateix, compartim la impressió que els estudiants podien –i poden encara– participar més activament en el procés d'aplicació de Bolonya. Però també és cert que el model de competències professionals que incorpora l'EEES, el seu plantejament general que situa l'esforç i el treball de l'estudiant en el centre de la seva perspectiva didàctica, la voluntat per elevar l'exigència de determinats títols com les anteriors diplomatures, constitueixen aspectes molt positius que poden contribuir a remoure profundament el nostre actual sistema d'educació superior.

NO ES POT MALBARATAR TOT AQUEST potencial de canvi a causa del moviment protagonitzat per un grup d'estudiants que, sota una estètica antisistema, pretén impulsar unes tesis poc matisades i fortament ideològiques. I, sobretot, resulten intolerables les actituds violentes i de menyspreu a la integritat de les persones i als seus drets, com les que han succeït i continuen succeint a la UAB. L'ocupació dels rectorats i facultats com un acte de força unilateral sotmet els seus gestors, i l'estudiantat que vol seguir acudint a les classes amb normalitat, a una gran indefensió institucional si no a la pura intimidació personal.

DAVANT AQUESTS FETS, CAL LAMENTAR l'irresponsable i llarguíssim silenci de les autoritats polítiques, que ha comportat, a la pràctica, donar oxigen a la radicalització d'aquest petit nucli d'estudiants que ha acabat fornint la seva pròpia èpica generacional al preu de desprestigiar la universitat pública a que, paradoxalment, diuen que volen defensar. Està molt bé saber què es rebutja, però el que veritablement demostra maduresa és identificar el que es vol i proposar-ho com a alternativa. Vistos determinats mètodes utilitzats per alguns dels auto-proclamats crítics a Bolonya, caldrà cercar el compromís responsable de la resta d'estudiants, que són, a més, la immensa majoria.

EN DIRECTE

'Small island'

Matthew Tree

Escriptor

No dec ser l'únic anglès que ha hagut de sentir la frase "Els catalans som molt tancats" en la boca de segons quins barcelonins-del-món que tot seguit solen reblar: "No pas com els anglesos, que sí que sou cosmopolites". Potser no estaria de més suggerir als ciutadans d'aquest tarannà que donessin un cop d'ull a la llista (publicada fa poc al diari *The Guardian*) dels cent llibres més venuts al Regne Unit el 2008. S'hi destaquen sis llibres de cuina britànica, onze biografies o autobiografies de famosos britànics desconeguts a l'estranger, quatre llibres basats en sèries de televisió que no s'emeten fora de la GB i un assaig militar titulat: *Franctirador U: la història trepidant d'un grup de batalla britànic*. És més: dels cent llibres de la llista, no hi ha ni una sola traducció. Ni una. Compararem això amb, posem per cas, els *bestsellers* d'una llibreria qualsevol de la ruralia catalana tan sovint censurada pels esmentats barcelonins-del-món, per tancada, nacionalista, etc. A l'Odissea, de Vilafranca del Penedès, per exemple, dels 20 títols més venuts, n'hi dos traduïts del suec, un del portuguès, un de l'italià, un del japonès i tres de l'anglès. Fins els "catalans de poble", pel que es veu, són uns inter-culturalistes empedreïts en comparació amb els lectors de la Bretanya dita Gran, que s'han autotancat dins els confins d'un sol univers lingüístic, hereus feliços com deuen ser d'un imperi damunt el qual el sol encara es nega, patriòticament obtús, a pondre's del tot.

La posició proisraeliana

Jordi Coca

Escriptor i professor emèrit de l'Institut del Teatre

És una llàstima que l'actual onada bèl·lica a Palestina hagi generat en els entusiastes seguidors dels mètodes violents d'Israel una altra mena de guerra, aquest cop mediàtica, que

nega qualsevol postura que no sigui la seva. Per exemple: semblen no adonar-se que la tossuda actitud de negar la necessària proporcionalitat atempta contra el principi de la justícia. ¿O no és veritat que la justícia es basa en la proporcionalitat del delicte i el càstig, tot tenint en compte els diversos factors que poden agreujar o suavitzar les respectives responsabilitats? Es pot ser defensor de les posi-

ons israelianes, però no es va enlloc atorgant tots els drets a uns i negant-los als altres. És veritat que a hores d'ara les parts implicades en el conflicte –i no són únicament Hamàs i Israel– s'esforcen en la carrera folia de posar el miler de morts a la taula de negociacions. Però Olmert, que té tota la força, que de jove va formar part del moviment Beitar, partidari del Gran Sionisme i

de la Muralla de Ferro contra el món àrab, potser no és l'home per pactar solucions. En tot cas no sembla l'home adequat per practicar el principi del Hadar, segons el qual el poble jueu hauria de ser la llum i el guia de la resta de pobles. No es pot ser llum ni guia de res si es nega el principi de la proporcionalitat. D'altra banda, la democràcia, que també és un principi bàsic del mo-

viment Beitar i que certament no és habitual en el món àrab, exigeix que les parts puguin expressar la seva opinió. No hi ha democràcia sense contrast de parers i sense acarament de posicions. No entenc, doncs, les reaccions irades dels proisraelians perquè uns altres defensem posicions no partidistes o fins i tot partidistes. Cal tenir clar si som demòcrates o no ho som.